

CZEGŐ ZOLTÁN

Kövek*A kavics magánya*

Valamiből
 valamiért
 csak összeállnak az utak.
 És szertefutnak valami kényre.

Rejtély, kinek a kénye,
 igénye.

Homokszem keresi helyét fenn, lenn.

Én tudtam Tudtad
 Te tudod Nem tudtad

A birtoklás vágya.
 A kavics magánya.
 Megéget.
 És a teljes hiúság,

hogy túléled
 a teremtést, ha már
 nem lett több véled.

Sziklatemplomok porladoznak.
 Mikor már senki és semmi nem tudhatja,
 lesz-e út, idő s mit hozhat –
 nyomod hiányába gördül egy kavics.
 És akkor a végső ok belereszket.

Ami félelem, hiábalevőség, künnvalóság,
 az följajdul,
 hogy kezdhethük előlről az egészet.
 Mert már a kavicsra hallgat az enyészet.
 Mert már a halál reménye sincs,
 és csupán a teremtés bűne éget.

Árbockosárban

Fűszál hegyén,
 reménnyel teli magasságban
 katibogár várja, mikor röptet
 az eleven ihlet.
 Szél lenget
 csöppnyi életbőséget, beteljesülést.

Fönn, árbockosárban,
 ég és víz között
 ember ing, leng együtt a hajóval.
 Messzire lát, messzébb,
 mint bárki a bárkán, fenéktől fedélzetig.

Mivel ő meglátásra született,
 küldetett, föl, szolgál magasba, ég felé,
 hogy üvölthessen belé
 a vízi semmibe,
 ha fölpislákol a félájult remény:
 – Föld!!! Föld!!!

Alatta a víztömegből egy hang:
 – És akkor mi van?!
 Földről kerültünk ide
 kavicsként mindannyian